

fører, saa vidt jeg forstod, fremhævede, at dette var Tilfældet, vil jeg i Modsætning dertil sige, at Ejendomsbesidderne maa svare meget store Skatter, som andre Skatteydere er fri for; jeg tænker her paa Skatter til Kommunerne. Jeg skal ikke nærmere omtale de Skatter, som af fast Ejendom ydes til Sognekommunerne, men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om de Skatter, der ydes til Amtskommunerne, og som jo saa godt som udelukkende falder paa fast Ejendom. Udvalget, som har behandlet dette Spørgsmaal, har udbedt sig nogle Oplysninger gennem Ministeriet. Disse Oplysninger er kommet saa sent, at de ikke er blevet trykt og ikke har kunnet omdeles til Tingets Medlemmer, hvad jeg kun kan finde uheldigt, men derved er der ikke noget at gøre, da Tiden har været saa knap. Disse Oplysninger forekommer mig imidlertid at være meget talende, og jeg skal derfor lige nævne enkelte af dem. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, at de amtskommunale Skatter i de sidste 3 Aar i Thisted Amt er steget fra 280,000 Kr. til 497,000 Kr., i Viborg Amt fra 538,000 Kr. til 951,000 Kr., i Ringkøbing Amt fra 546,000 til 938,000 Kr. Det er en Stigning, der kan klodse noget, og det er en Stigning, der saa godt som udelukkende falder paa fast Ejendom. For alle Amtskommunerne i hele Landet stiller Forholdet sig saaledes, at medens Skatterne for Aaret 1914—15 i alt udgjorde 8,767,000 Kr., udgjorde de for Aaret 1917—18 12,394,000 Kr. I disse 3 Aar har vi altsaa en Forøgelse af de amtskommunale Skatter paa 3,627,000 Kr. eller over 40 pCt.s Forhøjelse, og det er en Forhøjelse, der udelukkende falder paa fast Ejendom. Det forekommer mig derfor, at naar man vil gøre gældende, at Ejendomsbesidderne skulde nyde en Fortrinnsrét fremfor andre Skatteydere, tager man meget fejl.

Jeg kan altsaa ikke stemme for dette Forslag. Jeg kan heller ikke gøre det af en helt anden Grund, og det er den, at vi ved dette Forslag ikke vil lægge Skatten paa Skatteyderne i Forhold til deres Skatteevne. Den Skat, der vil blive paalagt dem, hvis dette Forslag gennemføres, vil ikke komme til at ramme Skatteyderne i Forhold til den Evne, de har til at betale Skat.

Idet jeg altsaa paa det ærede 1ste Medlem for 3die Kreds (Frandsen) og egne

Vegne anbefaler at stemme mod Forslaget, vil jeg dog straks tilføje, at jeg hele Tiden, medens dette Forslag har været Genstand for Behandling i Rigsdagen, har betragtet det som et rent sagligt Spørgsmaal, som vi kunde afgøre uden partipolitiske Hensyn. Saaledes har mine Meningsfæller i det andet Ting betragtet dette Spørgsmaal, og saaledes betragter jeg det ogsaa. Jeg skal yderligere tilføje, at hvis den højtærede Finansminister maatte nære den Opfattelse, at han ikke kan undvære det Beløb, der her er Tale om, er vi fra vor Side meget villige til sammen med den højtærede Finansminister at drøfte Spørgsmaalet om at tilvejebringe Midlerne paa anden Maade. Med disse Bemærkninger anbefaler jeg altsaa at stemme mod dette Lovforslag.

Knuth: Det er maaske naturligt, at jeg i Dag tager Ordet, da jeg i Foraaret, da denne Sag var til Behandling, gav dette Lovforslag om en Forøgelse af Ejendomsskylden min Tilslutning, medens jeg i Dag staar paa ganske det modsatte Standpunkt. At jeg i Dag staar paa det modsatte Standpunkt, har sin naturlige Grund i, at den finansielle Situation nu er en ganske anden end i Foraaret. Den er efter min Mening totalt forrykket. En Hovedgrund for mig til i Foraaret at støtte Lovforslaget var den, at jeg mente, at der ude blandt Ejendomsbesidderne var en stor Mængde, som havde en stor Skatteevne, men efter min Mening ikke i tilstrækkelig Grad deltog i de store nye Byrder, Situationen krævede. Jeg mente derfor, at det vilde være rigtigt at gaa med til en Ejendomsskyldforhøjelse, idet Skattebyrden saa vilde komme ud paa et bredere Grundlag, og den Samfundsklasse, jeg den Gang nærmest sigtede til, var den danske Bondestand. Efter dette sidste Halvaar, efter at vi nu har vedtaget de vældige Skatteforøgelser, som ikke mindst rammer Ejendomsbesidderne, er Situationen imidlertid allerede af den Grund væsentlig forrykket. Men den er forrykket endnu meget mere gennem den Kornordning, der har fundet Sted i Sommer, som lægger en uhyre Byrde paa Landbruget og alle Ejendomsbesiddere paa Landet. Denne Kornordning lægger jo i Virkeligheden en Byrde saa stor, som man